

THE LITERALITY OF THE JUXTAPOSITION OF BLANCHOT, MAGRITTE AND DE CHIRICO

Patricia APOSTOL
University of Bucharest

Abstract: The irruption of resemblance is independent from the ressemblances inventory. Resemblance, as we propose here with the pretextes Blanchot, Magritte, de Chirico, is a a mode of action, not of passivity, of presence and not of representation. The literal operation of putting together heterogeneous, distant elements, becomes a mise en ressemblance.

Keywords: litterality, resemblance, enumeration, silence, Blanchot

Blanchot, pe de o parte, Magritte și de Chirico, pe de altă parte, ca spații intermediare conectate într-un raport de interacțiune, sunt pretextele noastre pentru o abordare a asemănării indifferente asemănărilor, o asemănare antrenată de imperativul conexiunii și antrenând o rețea de conexiuni în interiorul căreia Blanchot, Magritte și de Chirico ca noduri devin asemănători. De la literalitatea ca eveniment al iruperii sensului la fiecare dintre cei trei, ne deplasăm spre literalitatea ca mod de manifestare al asemănării lor.

1. *Blanchot, Magritte, de Chirico – o enumerație literală*

Formula literală, spațială a juxtapunerii lui Blanchot, Magritte și de Chirico este enumerarea lor. Sensul acestei formule nu este anterior ei, ci vine direct din experimentarea ei prin punerea în relație a elementelor Blanchot, Magritte, de Chirico. Această experiență, care ia forma enumerației, produce „recunoașterea non-mimetică, ludică a literalității, aliaj tulburător și stimulant de termeni ai căror « referenți sunt totuși fără legătură »”¹. Enumerația nu este o simplă operație retorică de marcarea a coliziunii Blanchot - Magritte, de Chirico. Ea marchează coliziunea fără a fi însă expresia ei, un gest decorativ și static posterior acesteia, ci unul productiv, dinamic: enumerația este însăși formula conceptuală a coliziunii, simultană acesteia.

Prin enumerație alăturăm elemente deja alăturate: Blanchot, prin șarja vizuală, prin intensitatea pe care o cuvintelor, și-i apropie pe Magritte și de Chirico. A alătura prin enumerație elemente deja alăturate în afara enumerației nu este un gest tautologic, ci o cartografiere, o punere în pagină a elementelor a căror apropiere, odată marcată, începe să se transforme în asemănare. Asemănarea pe care o avem în vedere este spațiul de ecouri la care trimite apropierea dintre cei trei marcată prin enumerare. Această apropiere vine din asemănări inventariabile în jurul temei liniștii (Blanchot, Magritte și de Chirico produc o tăcere logoreică.)² și se dirijează spre asemănare: asemănări -> apropiere -> asemănare.

Povestirile lui Maurice Blanchot produc un tip special de imagine, complet diferită, în mecanismul ei de producere și de menținere, de imaginea literară, deși are loc în „spațiul literar”. Posibilitatea enumerării celor trei creatori este declanșată tocmai de absența, în povestirile sale, a unei restricții: aceea de a nu putea vorbi despre imagine în literatură decât metaforic. Dacă într-un text realist aceasta restricție este firească, organică descrierii (nu este nimic revoltător în a califica metaforic drept „imagine” interiorul unei camere, înfățișarea unui personaj), în povestirile lui Blanchot ea este pusă sub semnul întrebării.

¹ Anne Sauvagnargues, în prefața la François Zourabichvili, *La Littéralité et autres essais sur l'art*, Paris, PUF, 2011, p. 27

² Nu ne vom ocupa aici de problema asemănărilor lor, ci urmărim problema asemănării.

Intr-un text realist și chiar hiperrealist, obiectele sunt evocate și, astfel, îndepărtate de cuvintele care le poartă. Această îndepărtare a obiectului de cuvântul său provoacă îndepărtarea cititorului de imagine. În spațiul gol (al îndepărtării) dintre cuvânt și obiect se deschide o încercare de păstrare a apropierei lor: cititorul îndepărtat de imagine nu mai poate decât să-și imagineze obiectele. Imaginația vine tocmai să remedieze absenței imaginii, însă nu poate recupera imaginea, căci intervine între cititor și text tocmai ca o recunoaștere și o consolidare a pierderii imaginii. Cititorul îndepărtat (mai întâi, de imaginea literară, adică de textul evocator de obiect, iar apoi de obiectul însuși, absenteificat prin textul evocator) nu poate să citească și să privească fără să-și imagineze; el pierde pasivitatea sa de cititor-privitor, o pasivitate activă, încercând să readucă imaginea, printr-o activitate pasivă.

În povestirile lui Blanchot, obiectele sunt, dimpotrivă, invocate, ceea ce le prezentifică, în configurarea unor imagini ca la Magritte și de Chirico.³ Disponibilitatea de a nara și a figura a acestor texte este deja orientată spre eșec (un eșec râvnit); ele *reuşesc să eşueze* în a arăta cu adevărat, rămânând abstracte. Literal ar fi, aşadar, tocmai un text a cărui tăcere ca exigență ultimă nu este urmarită pentru ea însăși, ci ignorată și recuperată tocmai prin deturnare, prin logoree. Povestirile lui Blanchot nu dau nimic de imaginat, tocmai pentru că, invocând obiectele, le aduc deja în vizualitatea și vizibilitatea lor.

2. Blanchot - Magritte, de Chirico: o asemănare literală

Întrebându-ne asupra statutului special al imaginii în povestirile și romanele lui Maurice Blanchot, am putea urmări schimbările dintre Blanchot, pe de o parte, și Magritte și de Chirico, pe de alta parte, ecouri care nu apar ca manifestări ale asemănarilor, ci ale asemănării produse prin însăși punerea lor laolaltă, adică ale *punerii* lor în asemănare. Studiul acesta nu îi vizează pe Blanchot, pe Magritte și pe de Chirico, nu vizează operele lor în importanța lor intrinsecă, într-o logică a descoperirii literalității fiecăreia și a demonstrației asemănarilor lor, ci propune conexiuni ale singularităților, într-o logică productivă, fiind orientată spre relațiile lor, spre fluxul care-i cuplează pe aceștia într-un raport de interacțiune. Avem în vedere, aşadar, nu trei elemente (B – M – C), ci cu două raporturi între aceste trei elemente: B – (M – C).

Sub violența întâlnirii cartografiate prin enumerație are loc asemănarea lor. Enumerația marchează acea recunoaștere aristotelică, surpriza fascina(n)tă a unei „recunoașteri non-mimetice”⁴, a unei recunoașteri inaugurale, construite: nu recunoașterea unui conținut prealabil, ca întoarcere spre un deja-văzut care ar fi reflectat, ci un gest care survine, evenimentul unui raport de asemănare care se instaurează indiferent de prezența sau absența asemănarilor.

Operația de producere semantică - pe care Ricoeur o numește metaforă! - redistribuie aceste predicate fără legătură dar puse în legătură: acestea nu-și schimbă doar proprietățile, ci se transformă ele însele, observă Anne Sauvagnargues⁵. Deplasându-ne spre operația pe care o presupune asemănarea, am putea spune că asemănarea nu este rezultanta inventarului asemănarilor elementelor (comunicarea între proprietățile lor), ci se instaurează prin însăși metamorfoza unui element în celălalt. Asemănarea este deci o operație care se constituie nu prin ceea ce posedă elementele ei, ci prin ceea ce ele devin; altfel spus, urmând-o pe Anne Sauvagnargues în definirea literalității la Zourabichvili, asemănarea ar fi o operație care nu

³ Asemănarea este o consacrare a distanței, a categoriilor ireconciliabile: calificând două lucruri drept asemanatoare le pastrăm în implicitul diferentelor lor. Nu ne vom ocupa însă aici de diferența pe care o produce asemănarea.

⁴ François Zourabichvili insistă asupra acestei recunoașteri non-mimetice, ca operație de devenire, un joc constituant între predicate care capătă sens în chiar cursul acestei operații.

⁵ În prefața la François Zourabichvili, op. cit., p. 27.

ține de contaminarea proprietăților, ci de imanența producerii sensului ca eveniment: sensul nu este anterior actului de gândire, ci, dimpotrivă, este rezultatul lui. Această distribuție a sensului ca eveniment în care ar consta, după Zourabichvili, literalitatea, este totodată nucleul asemănării, dar nu pentru că asemănarea și literalitatea ar fi două câmpuri tangente sau secante, ci în calitatea lor de câmpuri concentrice.

Mai întâi, evenimentul trebuie înțeles nu ca faptă reală care se petrece, ci, așa cum spune Anne Sauvagnargues, în calitatea lui de putere problematică de reconfigurare a câmpului; apoi, nu trebuie văzut fenomenologic în unicitatea lui, în perpetuu început al lui același, în schimbarea decisivă, ci în multiplicitatea lui, în „vertijul rupturii”, ca pentru Deleuze și Foucault, în imposibilitatea lui de a schimba ceva, din moment ce „el este schimbarea absolută.”⁶

Blanchot, Magritte și de Chirico literali

Ne vom deplasa atenția de la formula binară a raportului dintre Blanchot, pe de o parte, și Magritte și de Chirico, pe de altă parte, la o formulă ternară, prin care vom urmări literalitatea la fiecare dintre cei trei. Odată ajunși în punct - al descrierii modului de funcționare a elementului comun - ne vom confrunta cu evidența de a citi elementul comun în invaliditatea lui, într-o teorie a asemănării.

3.1 Blanchot literal

„Literalitatea” este un concept pe care textele lui Blanchot însele ne obligă să-l regândim, detașându-l de abordările lingvistice, pragmatice și stilistice care asimilează literalul denotației, sensului propriu (opus celui figurat). Ne vom apropia așadar de abordările deleuziene din *Mii de platouri*, *Kafka. Pentru o literatură minoră*, din postfața (intitulată "Bartleby ou la formule") cărții *Bartleby* de Melville, din cursul său din 27 mai 1980, unde insistă împotriva interpretării delirului președintelui Schreber. Dacă Fontanier, Max Black, I. A. Richards, Barthes, Ricœur, Todorov, Kristeva nu au în vedere un literal autonom, ci numai un literal ca anticameră a conotației, Deleuze renunță la cuplul *sens propriu - sens figurat*, interesat de un literal pe care îl plasează dincoace de distribuția duală a sensului. Această abordare este importantă pentru că scoate literalul de sub incidența ne-literarului.

Câmpul literalității nu are o definiție, ci mai multe definiții care conlucrează, acumulându-se pe măsură ce îl investigăm. Ne vom ocupa aici doar de una dintre acestea : în linia lui François Zourabichvili din *Litteralité et autres essais sur l'art* (dar și din câteva articole), putem să definim provizoriu literalitatea ca fiind „proximitatea cuvinte-lucruri” și să o circumscriem prin conceptul de *mots-choses*: cuvintele instaurează direct, violent și naiv o lume.

Dacă Blanchot scrie „închidere”, trebuie să citim „deschidere”, dacă el scrie „schimbare”, ne face să citim „nici cea mai mică schimbare”, dacă scrie „natural” sau „familiar”, ne face să citim „ciudat”, chiar „monstruos”, dacă scrie „opacitate”, citim „lumină orbitoare”, dacă scrie „a nu vorbi”, citim „a vorbi” sau „mai puțin decât a nu vorbi”, dacă scrie „liniște”, avem de citit „angoasă”, dacă scrie „apropiere”, „înaintare”, acem de citit „îndepărtare”, „recul”. Ce se întâmplă? Avem de-a face cu o scriitură consacrată lecturii, dar nu în sensul lui „a scrie pentru a fi citit”, ci : Blanchot, scriind un cuvânt care-și convoacă contrariul pentru ca cititorul să aibă de-a face cu acest contrariu este tocmai un autor ce renunță la autoritatea sa pentru a autoriza cititorul. Un cuvânt scris este un cuvânt căruia

⁶ Ibidem, p. 35

Blanchot îi epuizează tot spectrul de intensități semantice prin simplul gest de a-l arăta, este un cuvânt epuizat, violat, care nu mai poate funcționa pentru el însuși, ci numai ca un cuvânt-instrument declanșându-și contrariul. De fapt, Blanchot nu atribuie cuvântului un alt sens, un sens pe care cuvântul nu îl are deja ci, exploatăndu-l, îi găsește dualitatea semantică și se instalează pe prag. Dinspre acest prag, un cuvânt scris (ales, vizibil), în loc să se refere la o lume, își cheamă/atrage imediat contrariul rezonant. (Avem de-a face cu un raport de la cuvânt la cuvânt în interiorul aceluiași cuvânt.) Acest contrariu este cel care invocă lumea, referentul:

cuvânt scris (vizibil) -> contrariul său -> lume

Cum reușește Blanchot să-l facă pe cititor să citească „deschidere” în „închidere” (*în*, nu *în loc de*)? Cuvântul scris de Blanchot este un cuvânt declanșat, la rândul lui, prin parcurgerea întregului spectru semantic al unui cuvânt anterior acestuia, al un contrariu inițial; acest cuvânt scris este contrariul cuvântului care l-a convocat să apară în pagină, este *celălalt* vizibilizat. A da de citit „deschidere” în cuvântul „închidere” este a se întoarce spre deja-contrariu, spre acel cuvânt care, odată parcurs spectrul său semantic, a antrenat cuvântul scris „închidere” și pe care cititorul îl recuperează în procesul său de investire semantică pe dos, proces inițiat de Blanchot însuși și căruia cititorul nu-i poate scăpa:

deja-contrariu (invizibil) – cuvânt scris – contrariu (invizibil) - lume

Cum putem afirma literalitatea unui text ale cărui cuvinte le considerăm ca declanșate de și declanșându-și contrariul? Cum rămâne cu literalitatea dacă avem de citit „închidere” acolo unde este scris „deschidere”? Așa cum arătam mai sus, contrariul nu înlocuiește cuvântul scris, venind din altă parte, ci, venind din cuvântul scris, îl dublează. Deocamdată vom spune că literalitatea acestui text scriitură-lectură stă în capacitatea cuvântului-contrariu de a anima imediat lumea (capacitate auctorială-lectorială): autorul este cel care îl provoacă pe cititor să anime lumea – în sensul a ceea ce am afirmat mai sus. Cuvântul scris pentru a fi citit drept contrariu, odată citit în dualitatea lui, convoacă imediat lumea.

3.2 Magritte literal

Parti priv-ul figurativ al lui Magritte, restituindu-ne fidel aparențele obiectelor, produce o explozie a obiectului, în timp ce acesta se opacizează (tace). Violarea raporturilor de mărime, poziție, perspectiva, lumina, alternanța ne introduce, așa cum spune Breton, într-o „figurare secundă”⁷, care permite „să conjugăm dintr-o aceeași privire” sensurile propriu și figurat. Operația de re-obiectivare a obiectelor, prin exploatarea obiectului familiar, antrenează o dezgolare a acestuia: sensul figurat îi devine natural, propriu, plasându-ne în literalitatea textelor lui Blanchot. De altfel, funcția acestor obiecte familiare este de a produce ceea ce Magritte numește „imagini poetice vizibile”.

3.3 De Chirico literal

De Chirico recuperează, de asemenea, statutul original al obiectului. Atât apariția manechinelor lui de Chirico cât și irumperea statuară, rece, a figurilor blanchotiene, se înscriu în tema pietrificării și a dimensiunii evenimentiale a spațiului: „a avea loc”. Ca la Blanchot, tablourile lui de Chirico țin de o „spectralitate picturală”, adică „efectul de stupoare produs prin logica discursului narativ și figurativ”, spune Pierre Barucco, caracterizând aceasta ștergere a referințelor obișnuite drept un „avènement plutot qu'un événement”⁸. Discontinuitatea sintagmatică a spațiului literar blanchotian, privilegierea raporturilor

7 Andre Breton, *Le surréalisme et la peinture*, Paris, Gallimard, 1965, p. 347

8 Giorgio de Chirico, *Valori plastici*, aprilie-mai 1919, apud Pierre Barucco, *Le Fracas et le silence. Du Futurisme à la Métaphysique* de De Chirico, Marseille, Via Valeriano, 1993, p. 129

paradigmatice corespund, la de Chirico, dislocării peisagiste în care discreția dezechilibrării spațiului (provenită, printre nefirească compoziției în planuri înclinate) antrenează un vertij topografic lejer și radical în același timp. De asemenea, suprafața nu este rezistentă, ci moale, confundându-se cu înăuntrul, ca în textele lui Blanchot, care au o substanță a suprafeței, o substanță superficială.

Concluzie : de la elementele literale juxtapuse la elementele juxtapuse devenind literale

În secțiunea precedentă am văzut că literalitatea este elementul comun care îi face pe Blanchot, Magritte și de Chirico să semene și, astfel, să se apropie. Acest drum firesc dinspre asemănare (privind un anumit tip de liniște la cei trei – o liniște logoreică – care ar fi conceptualizat prin literalitatea) spre apropiere este însă bulversat, întrerupt de ceva: Blanchot dă cuvintelor o intensitate vizuală arătând brusc o imagine care nu este alteritatea obiectului ci un alt obiect, ceea ce-i cheamă brusc pe Magritte și pe de Chirico. Cu alte cuvinte, Blanchot și-i aprop(r)ie pe Magritte și de Chirico înainte de orice asemănare, în afara oricăror asemănări inventariabile : Blanchot, Magritte et de Chirico puși împreună încep să semene, adică să devină literali. Desigur, această literalitate *devenită*, sinonim al asemănării produse prin juxtapunere, este complet diferită de cea inițială care provoacă juxtapunerea. (Nu vom insista aici asupra ipostazelor literalității)

Așadar, Blanchot nu seamănă cu Magritte și de Chirico, ci trimite brusc la ei, *începe să semene* cu ei, deschizând liniile de conexiune, ceea ce creează asemănare. *Punerea în asemănare* i-ar plasa pe aceștia într-un raport de interacțiune continuă care ar dubla raportul de „reprezentare” în care i-ar situa asemănările; astfel, putem urmări asemănarea dincolo de asemănările care, odată inventariate, o opresc.

De la o literalitate ca nume sub care așezăm problema sensului ca irupție, a liniștii antrenate de logoree, în evidența unei afirmații zgomotoase (opuse liniștii care ocultează – ermetice și ezoterice) și situăm astfel asemănările, ne îndreptăm spre o literalitate ca mod de manifestare al asemănării (indiferente față de asemănări, declanșatoare a diferențelor). Trecem, de fapt, de la literalitatea lui Blanchot, a lui Magritte și a lui de Chirico, prin literalitatea formulei spațiale care-i apropie – enumerația – spre literalitatea juxtapunerii, sub acțiunea căreia elementele juxtapuse devin literale.

Bibliografie

BARUCCO, Pierre, *Le Fracas et le silence. Du Futurisme à la Métaphysique* de De Chirico, Marseille, Via Valeriano, 1993

BRETON, André, *Le surréalisme et la peinture*, Paris, Gallimard, 1965

DELEUZE, Gilles, et GUATTARI, Félix, 1975, *Kafka. Pour une littérature mineure*, Paris, Éditions du Minuit.

....., 1980, *Mille plateaux*, Paris, Éditions du Minuit.

MELVILLE, Herman, *Bartleby*, Paris, Flammarion, 1989, postface de Gilles Deleuze

ZOURABICHVILI, François, *La Littéralité et autres essais sur l'art*, Paris, PUF, 2011

Lucrări electronice și site-uri Internet

<http://www.revue-klesis.org/pdf/F-Zourabichvili.pdf>

www.2.univ-paris8.fr, - , La voix de Gilles Deleuze en ligne [en ligne] (Cours de Gilles Deleuze à Vincennes « Anti-Œdipe et autres réflexions », du 27/05/1980 – 1, transcription de Frédéric Astier : 37'33); disponible sur www.2.univ-paris8.fr/deleuze/article.php3?id_article=68 (consultat pe 13 februarie 2015)

*Acest articol a beneficiat de suport financiar prin proiectul „Rute de excelență academică în cercetarea doctorală și post-doctorală – READ”, contract nr. POSDRU/159/1.5/S/137926, proiect cofinanțat din Fondul Social European prin programul Operational Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007-2013”